

Бацькаўшчына,
даўкая і любімая

Ці былі вы?

Ці прачыналіся вы калі-небудзь на золку

У вясновым гаі,

Дзе голасна птушкі пяюць?

О, гэта рай!

А ў траўні ці былі вы калі-небудзь

Над возерам і лазой,

Дзе салоўка пяе

І захмараны месяц сьвеціць?

О, гэта дзіва!

Ці былі вы ў вішневай Беларусі,

Дзе ў нябёсах Бог жыве

І ночы салаўіныя,

І шастакрылы Серафім,

Як над палямі звон,

Асьцерагае нас...

2002 г.

Вясна надзей

Пойдзем, братове, зірнем,
Як тае сьнег на Беларусі,
Як будзяцца сокі бяроз,
Як прачынаецца надзея,
Як надыходзіць Сакавік.

2002 г.

Даўно было

Зорнай ноччу іду.
Сьнег скрыпіць.
Там у полі
чарнее мой дом.

2001 г.

Сакавік

Ноччу пад зорамі,
Калі прымерзьне талы сьнег –
Вясновы пах.

2001 г.

5. Сакавік у Суботіках. 1959 г.

Праталіны

Прыгапаная доўгай зімой
Ільсьніцца пад сонцам

з-пад талага сьнегу

сухая трава.

Вясновыя ветры дзьмуць.

2002 г.

Сакавік у ваколіцах Сінчы

Велізарнае поле.

І талы сьнег,

І шэрая гусь

Адзінока, далёка

Крычыць

на краі вады.

2002 г.

Павонька

Пасьля вялікай вады
Абмытая зямля.
І першым прарастае хвошч.

Вандроўка вясной

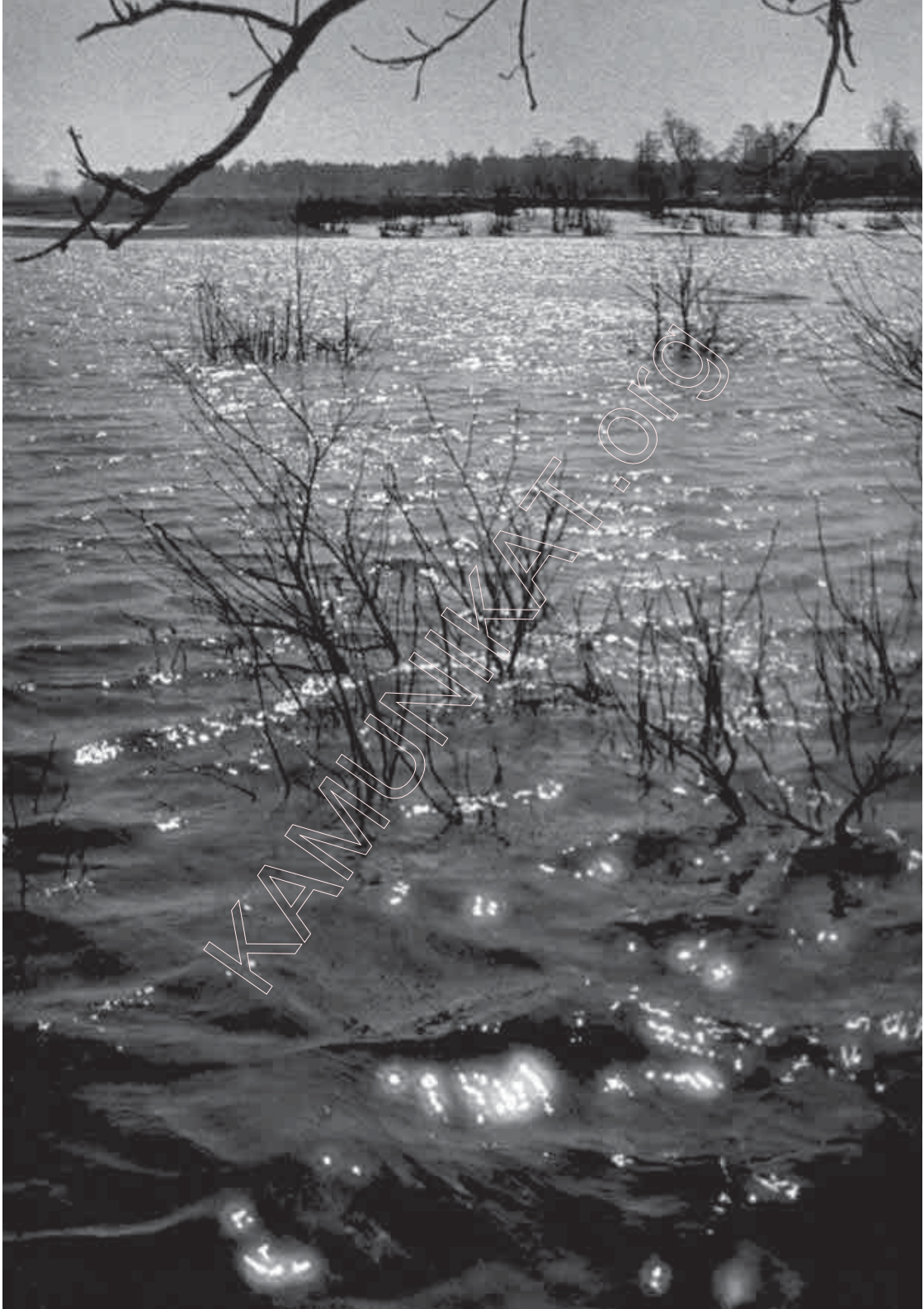
Няма больш прыемнасці,
Як пасьля павонькі – вялікай вады
(Як Гаўя ў берагі ўзялася) –
Уздоўж ракі пахадзіць.
Ціна на вольхах,
Намыты пясок,
Новы вір,
Перамены.
Шічупакі ў сенажаці пласкаюць.
Як падсохне крыху,
Прыду і злаўлю.

2003 г.

Ціхенькі дожджык

Здаецца, й дажджу не відаць.
А вішнёвае гольце, як срэбра,
У кроплях блішчыць.

2002 г.

KAMUNIKAT.ORG

Там, дзе жыве салавей

Зацярушаны хмарамі месяц плыве.

Ні душы.

Адзінока салоўка пяе ў цішы.

Мне песня твая і цяпер зьвініць,

Нібы травеньскі сон на Пцічы.

2002 г.

На Беласточчыне
дыхаю роднай зямлёй

Рунь за лазовым кустом бяскрайня.

Вецер зьвініць.

Я ўсё гэта чую і бачу.

Пад урачыстым Боскім небам

Жыве, жыве мая Айчына

У вечным харастве.

Гэй, вы там, за штурамі,

Ці добра вам быць!?

Яшчэ некалькі ёсьць каралёў на свеце.

І ўсё ж такі,

Якое беднае ў іх жыццё.

2002 г.

Ля далёкіх прысадаў

Вішня вось-вось зацьвіце,
Ужо набраклі бутоны, як град.
Пырскае дождж
зь мімалётных хмар.

2002 г.

* * *

Над чаромхай Месяц
маёвы сьвеціць
І водар стаіць, нібы сон.
І кружыцца галава.

Лагойшчына

Паміж хвой і дубоў
Усё, як вокам абняць,
Зелянее бардовае гольбе –
Бярозы стаяць.
Красавік.
Ушываецца ветрам
прастор стараны,
Адплываюць у даль
залатыя чаўны –
Вячэрнія воблакі,
Сінія горы...

2004 г.

Раніцай у вясновы дзень

Зязюля кувае.
Дзесь там, за Гаўёй.
І ветрык маёвы.
І над яварам
белы бацян.

2002 г.

Пад вокнамі

Чым больш дажджыць,
Тым мацней пунсаветоць півоні
Цёплым ліпнёвым днём.

2000 г.

Па дарозе ў Слабодку

Возерца, як сподак,
Унізе пад гарой.
На возеры – лодка.
Ля вады сяліба,
Арабіна, ясень, бэз.
Гамоняць людзі спакваля.
Ня бачу іх, але люблю.
Бо Беларусь мая.

Крушына

Аднойчы, даўно, маладым
Я быў на Пцічы
Між аеру, ажын
Ды зялёных крушын.
Балаты, чараты, бацяны ў гары.
Вось адвечны мой храм дарагі.
Вась зямля, дзе адкрыта душа,
Ты – свабода мая,
Ты мая цішыня...
Толькі рагтам
Дзярката гудзе над вадой...
Хто я тут? Хто я тут
Пад крушынай маёй!
Чужы бамбавік над маёй галавой.

2001 г.

8. На Браслаўшчыне. 1968 г.

У Беластоцкім лесе

І толькі тут я зноў пачуў
Як стукае дзяцел у хвойным бары.
Гэй, барабаншчык!
Каб ты ведаў,
Як любая мне
твая музыка!

2002 г.

Было даўно

Усю ноч незмаўкана
Жабін канцэрт туркоча.
Гэта там, у Кярмізе,
У нашым мочале
Добра ім квакаць.

2002 г.

На Браслаўшчыне

Ціхі дзень. І раптам як зашуміць вецер

У соснах на востраве

між азёр.

Жывы ты, ці што, вятрыска?

2002 г.

KAMUNIKAT.ORG

Ноччу даўно

Апускаецца змрок. Вячэрняя Мілавіца.

І чорная хмара з усходу паўзе

з бліскавіцай.

Цемната за вакном, грыміць гром.

Пасярэдзіне хаты сяджу за сталом.

Разьдзіраецца ноч пярэном.

2001 г.

Прыпыніўся йдучы

Праз альховае лісьце

відаць Гаўя,

Бераг

І парослы асотам пясок.

2002 г.

Агароды

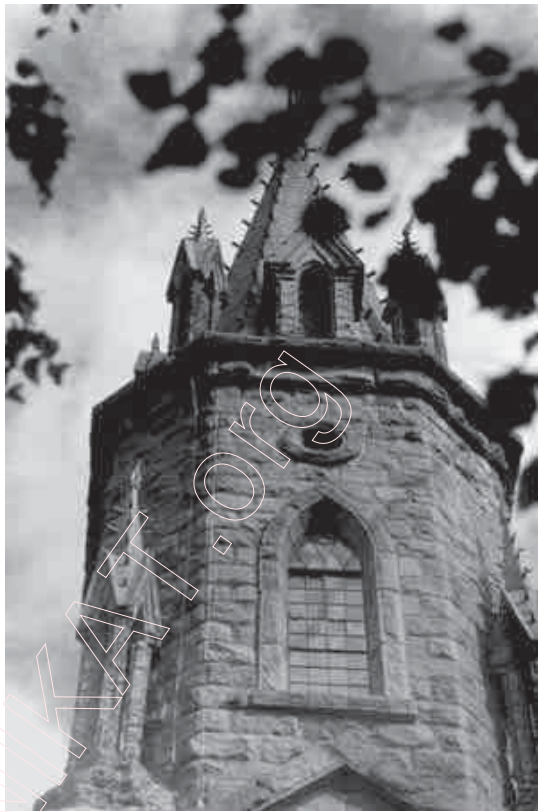
Кукурузу скасілі.

Засталіся адны сцімбур'і.

І адкрыўся за полем

гатычны касцьцёл.

13. Вежа Літніцкага касцёла. 1964 г.

Мне паказалі фатаграфію
цяперашніх Суботнікаў

І ўбачыў я

паміраньне майго мястэчка.

Дажываюць пустыя дамы,

Вечер сьвішча

памяцьцю нежывых.

1948 год. Вяртаемся з поля

Хлопчык маленькі

ўчапіўся за грыву каня.

Гэта я.

Кальшацца небаспад.

2001 г.

* * *

Думаючы пра Бацькаўшчыну,
я ўспомніў,
Як пад Прутцамі
Булькоча ручэй
праз дарогу.

2001 г.

Возім снапы

Найцяжэй падаваць ячмень.
Бадзюлька* за карак лезе.

Прутцы**

Пад вольхамі цень,
Ручаёк у Прутцах
серабрыста звiніць.
Сьцябло асакі нахіляецца ў плынь.

У ліпені перад навальніцай

Гуляюць сiнія стракозы
над завадзю Гаўі,
І парны водар асакі
над цішынёй павіс.

Далёка гром чуваць.

2002 г.

* * *

Вечарам пасья дажджу
Адзінока над лесам
Крача крумкач.

2002 г.

* Калючае пустазелье любіць расьці з ячменем.

** Мясьціна ля Суботнікаў

Летні дзень над Гаўёй

У цішыні і шапаценьні вольхаў

Ветрык данёс

праз бульбянае поле з касьцёлу

Далёкіх арганаў гуд

і малітоўны сьпеў.

2002 г.

Спакойны час

Апускаецца дзень

у шэры вечар,

Летнія камары таўкуцца.

КАМУНІКАЦЫЯ.ORG

Далёкая карціна

Прамінае ліпнёвая ноч,
І чырвоная ружа
цвіце на сьвітаньні.
Не варушыцца ружы ліст.

Цёплае лета

Чэрвеньскі дожджык шуміць.
Кроплі ў траве.
Пахне язьмін.

Пад вокнамі

Чым больш дажджыць,
Тым мацней пунсавегоць півоні
Цёплым ліпнёвым днём.

Бераг

Вір закруціўся
на яме Гаўі.

Кружыцца
сохлае лісьце.

Вечар у Суботніках

Йшчэ за касьцёлам сонца чырванее,
А з-за Гаўі ўжо
Вячэрні напаўзае змрок.

Лука

Белы пясочак збягае ў луку Гаўі.
Здаецца, што бачыў такі на Бабры,
Ці каля Нёмана?
А можа, у сьне?
Ня ўспомню.
Усё сутыкнулася мне ў галаве.
І толькі Гаўю
Ані з чым не магу параўнаць.
Уплывае ў маю душу.

2004 г.

Пах Радзімы

Дожджык з ранку шалясьцеў.
Прыбіў на дарозе пыл.
Бульбяны цвет намоклы,
І водар свінакропкі
Мне сэрца дастае –
Далёкі і мінулы сьвет.
І тое, што цяпер –
Мінае без мяне.

2004 г.

Летняя ваколіца

Дубы, мурог, зялёны выган.
Конь валяецца ў траве,
Задраўшы ўгару капыты.

1995 г.

Начны сад

Летняй ноччу чую:
Гулка ўпаў на зямлю яблык.
Адчыненае вакно.

1995 г.

17. Гаўя каля Рыбакоў. 1964 г.

Рунь

Як добра глядзець
на вячэрняе поле,
Калі буйны сьнег
Пакрывае асеньнюю рунь.

2001 г.

Позьняя восень

Узгорак чарнее. Ральля.
Неба шарэе.
Ружовы прасьвет.
Далёка вароны крычаць.

2001 г.

Халодная перамена

Цэлую ноч вецер у вольхах шумеў
І пад раніцу сьпіх:
Першы сьнег
на блакітныя астры прылёг.

Іду праз пустое поле

Па скапаным бульбянішчы
мякка ступаць.
Бязьлюдная глухмань,
Толькі шэрыя вароны
назіраюць здалёк.

2002 г.

Глухая восень

На ўзаранае ржышча
Ляпае мокры сьнег.
Далёка вароны лятуць.

Глухая пара

Бульбу скапалі.
Над апусьцелым полем
Месячка сьведзіць.

2002 г.

Восень пад Трабамі

Бязьлюдзе. Дажджыць.
Цёткі на роварах
Гамоняць на ўсю дарогу.

Еду на Валожны

Апалі лісты,
І праз дрэвы
Адкрыўся з дарогі
прыгожы хутар.

1995 г.

Перад сьвітаньнем

Выйду на двор.
Яшчэ цёмна.
Залівіста певень пяе ў хляве.

1995 г.

Зімовая пара

Беларуская зіма –
Гэта калі вечарам
Павольна ў цішыні
Падае сьнег
На хаты,
зямлю
і дрэвы.

1995 г.

Сяліба

У зімай начы
Цераз нетры кустоў
Агеньчык мігціць.

2001 г.

KAMUNIKAT.ORG

Зімовы дом

Старая веранда

скрыпіць.

Праз шчыліны

сышэцца

сьнежны пыл.

Завіруха.

2002 г.

Съветлая ноч

Доўга хадзіў пры Месяцы.

Вярнуўся ў дом – не засну.

Мароз.

2002 г.

Зімовае Мясра

Вецер шаргоча

замерзлым трысьцём,

Нібы конікі ў жніўную ноч.

Возера пад ільдом.

2002 г.

Адчуваньне

Калі апускаецца змрок

І цягнецца лес за Гаўёй,

І падае сьнег

На Раство Хрыстова,

На Беларусі

Адчыняецца Боская Брама.

Жывая цішыня.

Нават куст ялаўцовы

Прыяцель табе

І родны прастор пад нагамі.

2002 г.

Вячэрні адсьвет

Жоўтыя промні

на цэглах капліцы,

Па гранітных крыжах сьлізгаюць.

Зімовае сонца.

2001 г.

21. Менскае вакно. 1995 г.

Зьмярканьне ў Грушаўцы

Плачучая вярба пад вакном.
Ці ня плакала ты пра наш лёс,
Калі білася ў шкло
зьледзянелае лісьце?

2001 г.

Незабыўныя дні

Цёмны вечар і чорная ноч.
А раніца белая, як малако.
Нават на дроце сьнег.

2002 г.

Мінулы час

Вечар. Зіма. Мой дом дарагі,
прыдчынена печ.
Вершы чытаем пры бляску агню.
Пакрываецца попелам жар.

* * *

Мне сьнілася:
Падае белы сьнег.
Прачнуўся – аж сьнег за вакном,
Што выпаў за ноч
Далёка на Беларусі.

2003 г., Нью-Ёрк

Госьць зь Беларусі

Яшчэ ня днела за вакном.
Сядзім з сябрамі за сталом,
Пра Беларусь, пра Сьцяг гаворым,
Пра шэры лістапад...
А яна ж во,
За Бугам ужо.
А яна ж во,
Ўжо за гарой,
За лесам,
за ветрам,
за сіняй вадой...
Апускаецца першы сьнег.

2004 г.

Трылёгія пра сьветлы вобраз

1. Разбураная сядзіба графіні Плятар

Асколкі шкла, старыя вязы,
Вячэрні шлях, асеньні дым.
Палац над возерам стаіць.
Пад ганак хвалі набягаюць.
І сіратлівы Купідон
Ужо ня помніць аб былым.

* * *

Эмрок атуляе гмах маўклівы.
Даўно бяз вокан і дзьвярэй
Палац над возерам стаіць.
Зьбягаюць сходы ў глыбінь.
І сіратлівы Купідон
Ужо ня помніць аб былым.

* * *

Шуміць асеньні вечар мрочны
У лістападзе залатым.
Пад ганак хвалі набягаюць.
Гудзіць матор. Мы ад'язджаем.
І сіратлівы Купідон
Даўно ня помніць аб былым.

2. Ён будзе

Мы пабудуем свой палац.
Ён будзе, як храм
Над вяршынямі дрэў.
Ён будзе, як карабель
Над прадоньнямі сініх хваль.
Ён будзе, як воблака
Над бяскрайнім жытнёвым полем.
Ён будзе сьветлым і зіхоткім,
Як Беларусь.

3. Палац

У белых аблоках
Над Дрывятамі
На Сьвятой Гары
Узвышасца наш Палац.

* * *

Ён чакае нас сто гадоў.
Мы йдзем да яго вечна
І не дасягаем.
Ён, як анёл, як звон
Перад намі ляціць.

* * *

Ты ляці, будзь, існуў перад намі,
Анёл Найсьвяцейшы.
Наша горняе шчасьце, сьпявай!
Як плюскаюць хвалі,
Як сьвішча вецер,
Як зьвініць небасінь
Над Сьвятою Гарой!
Як добра жыць на Беларусі!

2002 г.

Далёкая, любімая

*Калі ляціш над акіянам у самалёце і назіраеш
з гары мяжу дня і ночы, адчуваеш раптам
відочна і востра (да мурашак па скуры), што
жывеш на шары, у пуштоце. Што ён цесны і
бязвыходны. І непрытульна робіцца душы, якая
не разумее, навошта і чаму гэты шар існуе ў
бязьмежным прасторы вечнасьці.
І тады я сабе напісаў:*

Божа, зьлітуйся.
Мне жудасна над пустатой.
Апусьці мяне на цёплую маю зямлю,
Дзе расьце трава
І беляя воблакі ў Беларусі.
Мне нічога ў жыцьці ня трэба.

2002 г.

У Шадзюнах гляджу ў бок Суботнікаў

Тут наш верас і мох,
І спукрованы сьнег на дарозе.
Тут вярхоўе Гаўі.
Беларусь.
Сакавік.
Уздоўж лесу іду ў трывозе.
Не было тут спрадвеку мяжы.
Там, за лесам, касьцёл наш прыгожы,
Там, за лесам, мой дом,
За нябачнай жалезнай заслонай.
Не было тут ніколі мяжы.
Чую звон з-за хваёвых вяршынь.
Далятае мэлёдыя ветру.
Я ўжо тут, і ня тут.
Засталося два крокі.
Можа, вечна туды не вярнуся.
Можа, ноччу ў цішы – шэры воўк –
Перайду праз „мяжу”
І да родных дзівярэй прытулюся.

2003 г.

23. Беларускія сьцягі ў Нью-Ёрку. 2005 г.